

Nekada nije bilo vas i mene. Nije bilo zemlje. Nije bilo kosmosa. Nije bilo galaksija. Nije bilo života kakav sad vidimo oko sebe. Nije postojalo gore ni dole. Nije bilo crnog ni belog. Nije bilo tame. Nije bilo dvojnosti. Nije bilo relativnosti. Nije postojalo vreme. **Postojala je samo svest. Nerazblažena VRHOVNA SVEST.**

U materici te apsolutne svesti, u dubokoj tišini, počela je pesma tišine. Duboko brujanje. Pulsiralo je unutar svesti. Zvuk života- otkucaji srca. Energija je počela da se pokreće i sakuplja. U tom pojačanom brujanju unutra, energija je eksplodirala u milijarde i milijarde delova. Dalje se nagomilavala u materiju. Došlo je do dvojnosti. Dogodio se prostor. Nastala je relativnost. Svest je sebe videla u množini.

Svest je sebe videla u svemu. Dopustila je da mnoštvo svesti oživi u položajima podesnim za svaku od njih. Kada je sa unutarnjom eksplozijom došlo do dvojnosti, počelo je vreme. Svest je mogla sebe da izmeri odavde do tamo i dalje od toga. Mogla je sebe da vidi kao odvojenu od druge svesti. Relativnost se pretvorila u opipljive odnose.

Relativnost je pružila milijarde mogućnosti za nastanak kreativnosti. Jedna svest u mnoštvu oblika. Onda je izazov postao da se oni sastanu, vrate i ponovo postanu jedna svest. Uvek je postojala mogućnost za eksperimentisanje. Svaka jedinka je imala svoju moć jer je u suštini bila jedno sa vrhovnom svešću.

Međutim, u tami dvojnosti, ona je zaboravila svoj pravi identitet i lutala je u potrazi za svojim domom. Ono vrhovno se nikada nije mešalo u njeno traženje. Samo je dopuštalo iskustva. Slobodna volja u sadašnjosti je zajedno sa sudbinom iz prošle karme oblikovala živote, bitisanje i zemaljska iskustva.

Svest je sebe doživljavala na različitim nivoima.

Autor: Mohandī, knjiga "Moć čistote"

Preuzeto sa: centarprozor.wordpress.com